

Škola v přírodě 19. - 23. 6. 2023



Tak jako každý rok i letos se 4. a 5. třída zúčastnily školy v přírodě. Možná si říkáte, proč tak malá, téměř až vesnická škola takovouhle akci každý rok pořádá, vždyť to potřebují děti z Prahy, Plzně a jiných velkých měst. Opak je pravdou. Pobyt v přírodě je nutný pro všechny děti stejně a v dnešní době, kdy volný pobyt dětí jen tak, mimo kroužek či vycházku s rodiči je téměř vzácností, to platí dvojnásob.

Stalo se již téměř tradicí, že mirovická škola v přírodě je zaměřená na nějaké téma a v tomto duchu se nese celý týden. Letos bylo zadané téma: Středověk. Jako motivační výlet za

účelem navození atmosféry jsme zvolili hrad Zvíkov. Tento hrad osidlovali vůbec první Přemyslovci u nás. Zároveň jsme se dozvěděli, že Zvíkov dokonce býval na krátký čas úložištěm korunovačních klenotů. Také jsme se dozvěděli, že hrad nebyl nikdy dobyt.

Cílem pro žáky na škole v přírodě bylo stát se rytířem, ale protože dostat se na tuto hodnost nebylo snadné ani v minulosti, neměli to zadarmo ani naši žáci z doby současné.

Jak víme, do rytířského stavu se mohli v minulosti propracovat jen chlapci/muži, ženy nikoli. U nás je však možné vše, a proto se i děvčata mohla zapojit do dění a věřte nebo ne, že někteří chlapci měli co dělat, aby dívkám vůbec stačili.





Aby se člověk stal rytířem, musel se stát nejprve pážetem. Páže pracovalo v domě pána svého otce a muselo prokázat zručnost, odvahu a oddanost svému pánovi. Snad každá paní učitelka musí potvrdit, že oddanost a loajalitu prokazují žáci učitelům i učitelé svým žákům celý rok. Žáci se měli zaměřit na vyzkoušení si nějakého řemesla. Zde si vyzkoušeli hrncířství, tkalcovství, sklářství (v podobě skládání vlastní mozaiky/vitráže).



Protože každý budoucí rytíř patří do nějakého rodu, rozdělili jsme si i my žáky do jednotlivých skupin. Ty byly nazvány podle barev: červená, modrá, zelená a oranžová a v tomto duchu se měla odrazit i celá výbava rytíře.



Abychom věděli, u koho které páže slouží, museli si žáci své oděvy náležitě ozdobit. Povinný byl společný znak dané skupiny, na kterém se skupina

musela dohodnout, a dále výzdoba dle vlastní fantazie. Další dny si žáci vyráběli štíty a helmy. Protože nám počasí přálo, prokládali jsme tvoření pravidelnými svlažovacími rituály v místní říčce. Do



volných chvilek jsme

zařazovali společenské hry jako kostky, karty, piškvorky a dokonce i šachy, podvečery patřily již volným hrám. Oblíbenými byly badminton, fotbal, přehazovaná, aj. Během střeďečního večera žáci prokázali svou odvahu na stezce lesem po setmění a právem se tak všichni mohli posunout do stavu panošského.



Panoš má již právo nosit zbraň, učí se s ní zacházet, a tak i my jsme našim panošům tuto výsadu dopřáli a základní výcvik s nimi absolvovali. Zde se již mohli chránit svými ručně vyrobenými štíty i helmami, což se ukázalo, v rámci jejich boje, za nezbytné. K výcviku se zbraní patřila i střelba z kuše, hod na cíl, jízda na koni i trénink shazování protivníka dřevcem.

Myslím, že budu mluvit za všechny, když napíši, že jsme si tyto disciplíny všichni moc užili, prokázali jsme svou houževnatost, sílu, přesnost. Těmito posledními zkouškami se žáci posunuli a zaslouženě byli korunováni královnou do stavu rytířského.





A jaké téma bude příští rok? To se nechte překvapit. Myslím, že o zábavu nouze opět nebude. Ale o tom zase příště...

Anna Bělková

